

Fredag 28 maj

Vad händer med Galten?

Kvarteret Galten företer vissa likheter med galten Särimmer. Det blir liksom ingen ordentlig avslutning, med jämna mellanrum dyker nya idéer upp och så ligger han där på slaktbänken för att skärskådas. Så är ärendet dött något år, för att sen återuppträda i ny skepnad med nya förslag till busshållplatser eller parkeringsplatser. Jag har en hel pärm med ritningar på olika lösningar till Galtens framtida gestaltning, på kort och lång sikt. Men inget leder till något konkret.

Vänsterns ledamöter i kommunstyrelsen har tröttnat på det här och uppmanar nu kommunstyrelsen att komma till skott, så att det händer något med Galten. Läget är ju så att säga låst. Frågar man stadsarkitektkontoret varför inget händer, så får man veta att kontoret ju har i uppdrag att utreda om man kan tänka sig en parkeringsanläggning någon annanstans i södra delen av stadskärnan – läs kvarteret Blekhagen mellan Laboratorie- och Stora Tomegatorna. Underförstått att om inte det går så måste man bygga en parkeringsanläggning i kv Galten.

Samma dag läser vi emellertid med glädje i tidningarna, att Parkeringsbolaget inte tänker genomföra den planerade påbyggnaden av p-huset Färgaren, eftersom detta p-hus inte är tillräckligt fullbelagt! Och än mindre fullbelagt är Dammgårdens p-hus!

Ja, men det är ju precis det som vi tjuvat om i flera år, att *dessa parkeringshus är aldrig fulla!* Varanda lördag, nästan, har jag cyklat runt i Dammgårdens p-hus och konstaterat att där finns alltid platser lediga. Och man har ju varit enig i kommunen om att p-huset inte ska dimensioneras efter maxbelastningen under några timmar på fredag och lördag.

Så saken är ju klar! Det ska naturligtvis inte byggas något p-hus varken i Blekhagen eller i Galten. Det är precis vad vänsterpartiet alltid sagt. Inga fler p-hus inne i Lunds historiska stadskärna. Det vore ett brott mot vad Trafik- och miljökommittén slog fast 1972 och mot all bevaringspolitik och erfarenhet från andra europeiska medeltidsstäder idag. Kom därför loss och planera för park eller stadsträdgård, skolgård och bostadshus i kvarteret Galten!

Thomas Schlyter

De sista v-liken?

Är det de sista liken i vänsterpartiets garderob som nu har rotats fram?

Genom Anatolij Smirnov har det framkommit uppgifter om att vpk fick visst ekonomiskt stöd från Sovjetunionen även efter apokalyptiska brytningen 1977. Det skulle gälla två fall från 1982. Det ena var en flygresa till vietnamesernas partikongress. Det andra en hälsoresa för en förtjänt partiveteran. Om den senare verkligen blev av har dock Smirnov inga uppgifter om.

Bo Hammar, vpk:s dåvarande partisekreterare, har i tidningsintervjuer bekräftat att han gjorde framställningarna till det sovjetiska partiet.

Jag kan berätta att hälsoresan blev av. Den gällde Erik Nilsson i Lund. Erik hade drabbats av hjärtfel och var påtagligt stimulerad efter sin rekreation på Krim. Någon permanent förbättring inträdde dock inte utan Erik dog efter en tid.

Erik Nilsson var en i högsta grad förtjänt partiveteran. Han engagerade sig tidigt i den kommunistiska rörelsen och var mycket aktiv på sina olika bostadsorter: Malmö, Trollhättan och Lund. I motsats till de flesta av sina klass- och generationskamrater hade han förståelse för 60-talets nya, studentdominerade vänster och delade också i allt

väsentligt dess sovjetkritik. Det är inga överord att det var hans personliga förtjänst att så många Lundaradikaler kände sig attraherade av vpk och att partiavdelningen här snabbt nådde sådana framgångar. Erik kom själv att representera partiet i kommun och landsting och blev respekterad också av sina meningsmotståndare. Han slutade sitt jobb som rörelsearbetare och anställdes som distriktsombudsman. Han slet hårt och det bidrog säkert (tillsammans med hans stora cigarrettkonsumtion) till att avkorta hans liv.

Så uppskattad som Erik var hade det inte varit någon konst att bland vännerna i Lund och Skåne samla ihop till en hälsoresa åt honom. Ingen kom dock på idén, inte heller jag. I stället var det Bo Hammar som trixade. Något år efter Eriks död, på en privat middag i Lund, berättade han om hur han hade ordnat resan.

Det var alltså välment men onödigt, politiskt oklokt och principiellt felaktigt. Fast jag kan inte minnas att jag blev särskilt upprörd över hans berättelse. Det hedrar inte Bo Hammar och mej själv att vi så sent har insett vad som borde vara en enkel självklarhet.

Men ingen skugga över Erik Nilsson. Han var värd all världens hälsoresor.

Gunnar Sandin

Stadsvandring i Södra stadskärnan

Vänsterpartiet i Lund har istället för medlemsmöte bjudit sina medlemmar till en liten kvällspromenad i södra delen av stadskärnan. Det blir på tisdag kvällen den 1 juni kl 18.30 med samling vid Café Finn intill konsthallen på Mårtenstorget.

Thomas Schlyter, vänsterns ledamot i byggnadsnämnden, kommer att visa runt på några platser som är aktuella i kommunalpolitiken. Främst är det förstas kvarteret Galten, det f d busstorget söder om Mårtenstorget, som varit aktuellt i minst tio år, sedan fullmäktige antog en stadsplan med bostäder och med grönska inne i kvarteret. Men länsstyrelsen vägrade fastställa planen, så det blev

aldrig något annat än det busstorget som legat där sedan den ursprungliga Carlssons Trädgård skövlades 1967. Ser man det på det viset har frågan om Galten varit aktuell i över 25 år. Bebyggelsen revs ju för att Gatugenombrottet skulle dras fram där, men planerna på det stoppades 1969.

Claus Kindt, arkitekt och boende i Nöden, har gjort ett förslag till bebyggelse, park och skolgård på Galten, som varit publicerat i tidningarna i veckan. Han vill gärna visa modellen och diskutera förslaget med stadsvandringarna. Så om vi inte hinner med så mycket mer än Galten och några gator i Nöden, är det nog mer än väl!

Thomas

Finner sökaren?

Fotografikonsten tillhör inte de mest omhuldade konstarterna i VB, men när det pågår en vernissage med salta pinnar och cider i rummet bredvid redaktionslokalen vore det väl dumt att inte titta in.

Det är Folkuniversitetets fotolinje som under rubriken "Sökaren finner" visar upp sina arbeten på Fotogalleriet på Svartbrödersgatan. Ett tjugotal elever visar vad de kan och vad de vill ha sagt. Inte oväntat gör kunskapen mer intryck än uttrycksviljan. Nakna kroppar i ateljéljus kan vara nog så grannt och välfotograferat, men det visste man ju innan. Pilevallen med hög-huset i bakgrunden har man också sett förr och budskapet är mer urvattnat den här gången.

Roligare är det med Åsa Karlssons sepia-bruna bilder av barn i sjömanskostymer och små blomsterarrangemang. Men kanske är det lite väl entydigt, med en sorts oreflekterad totalnostalgi som ytterligare förstärks av de bifogade dikterna. Annars tyckte jag om Eva-Kicki Bazaines reportage från Ribban – ingen av bilderna var väl särskilt lyckad men helheten av flagnande omklädningshytter och åldrande köttslighet hade en sorts ömhet. Bäst gillade jag Jenny Mark-Ketters bilder från stormarknaden, porträtt av människor på inköps expedition, med bakgrunder av paketberg av potatismos och Kalaspuffar.

Själv tar jag i färgbilder av barnen med en sorts förädlad Instamatic och misstror fotokonsten, mest instinktivt men förstärkt efterläsning av Susan Sontag. Men läsarna uppmanas ta chansen och bekanta sig med det kommunala Fotogalleriet. Utställningen är öppen fram t.o.m. 6 juni, varje dag mellan 12 och 17.

Lucifer

Sista VB

före sommaren görs nästa onsdag. Så om du har något debattinlägg som du inte vill vänta med till augusti så passa på. Eller kanske du vill informera om någon sommaraktivitet? Det blir ett nummer som går ut till v-medlemmar även i övriga Skåne så vi är öppna för reportage från både Emmaljunga och Hörup.

Kvinnorna och ATP

"Det som är enklast att ta ställning till är frågan om delad pensionsrätt" skriver Ulla Hoffman, vänsterpartiets representant i pensionsarbetsgruppen, i medlemstidningen Vänsterpress. "Där måste grundprincipen vara att varje människa betraktas som en självständig individ i ekonomiskt avseende och själv tjänar in sin pensionsrätt."

Hon fick "ograverat stöd" för denna uppfattning av vänsterpartiets kvinnokonferens i april.

Varför inte delad rätt?

Är det bara jag som känner behov av att diskutera detta? Skulle man inte kunna tänka sig en delad pensionsrätt mellan föräldrar?

Vi är ju överens om att de könsrelaterade orättvisorna inte kommer att försvinna i första taget. Vi ser förändringar men inga genomgripande skillnader i faders arbetsinsatser i förhållande till sina barn. Fortfarande är det mödrarna som tar ut barnledigheten och sedan går ner på deltid för barnens skull. Kvoterad föräldraledighet vore bra, men det räcker inte. Och kommer den att genomföras? Kan man då bara fastslå att kvinnor är ekonomiska individer?

Inteckningarna i kommande pension genom ATP-systemet är för de flesta privatpersoner den utan jämförelse största förögenhet man samlar på sig. Jag tycker det ligger något rimligt i att föräldrar delar på pensionspoäng som intjänas medan barnen är exempelvis under tolv år. Det hindrar inte att det socialdemokratiska förslaget med pensionsrätt motsvarande föräldraförsäkringen också kan genomföras.

Vad är motargumenten?

Huspostilla för vänstern: 3

VB fortsätter här att publicera utdrag ur Lars-Arne Norborgs "historielektion" till Röda Kapellets musik på Bantorget den 8 maj.

I början av 80-talet började pendeln svänga, den liberala utopin vaknade till liv. En kapitalistisk eufori spred sig över landet. Välfärdsstaten dödförklarades. Fackföreningarna påstods försvaga konkurrenskraften och hindra framstegen (ytterst tveivelaktiga påståenden med tanke på den svenska fackföreningsrörelsens av vänstern ofta kritiserade roll i strukturrationaliseringen). Hur som helst skulle dekrossas. Historien och samhället skulle inte längre ses underifrån utan uppifrån, "hegemoniskt", med ett nytt modeord.

Nu, efter halvtannat års borgerligt styre, märker allt fler vad det i verkligheten handlar om. Arbetslöshetssiffrorna stiger till "europeisk" nivå, den kommunala servicen försämras, ekonomiska bördor flyttas i olika, ofta väl dolda

Föräldraskapets realiteter

Det första argumentet skulle alltså gälla kvinnan som individ. Jo, det är en god grundprincip, som dock blundar för föräldraskapets realiteter. Ett av kvinnokampens ständiga dilemman. Skulle vi vara trogna grundprincipen borde vi väl driva lagändring så att all giftogods rätt försvann?

Ulla Hoffman nämner dessutom som argument att hon inte tror på borgarna som hävdar att delad pensionsrätt skulle utjämna existerande löneskillnader och uppmuntra kvinnor till förvärvsarbete. Det tror inte jag heller. Men till skillnad från Ulla är jag inte övertygad om att motsatsen gäller.

Är det en strategisk fråga så tillvida att det stödjer en utveckling som på sikt missgynnar kvinnor? Tror vi att det kommer att inverka på kvinnors förvärvsarbetsfrekvens?

Jag kan tänka mig att det finns underliggande misstänksamhet mot en "familjepolitik" som på något sätt stärker den konventionella kärnfamiljen på ett sätt som blir till nackdel för andra samlevnadsformer och ensamstående. Familjebildningen är ju inte enkel och okomplicerad, och här kan jag tänka mig att den avgörande invändningen mot mitt förslag ligger. Det blir komplicerat med alla föräldrar som inte lever samman och som har barn med olika mödrar/fäder. Man skulle få räkna och dela pensionspoäng efter komplicerade system.

Men jag tror inte det skulle vara omöjligt. I alla fall skulle jag vilja se ett förslag innan jag avfärdar det.

Ann Schlyter

former, från starka till svaga skuldror, redan penningstinna personer berikar sig på det mest skamlösa sätt, med lagliga och olagliga metoder. Grunden läggs till ett nytt, ännu hårdare klass-samhälle, som det kan ta generationer att avveckla. Sverige håller med andra ord på att bli ett normalt europeiskt land – helt i enlighet med moderaternas uttalande avsikt.

Allt fler tycks också – än en gång – börja inse att marknads-krafterna inte räcker till för att skapa ett gott samhälle, utan att det också krävs en aktiv stat och följaktligen också politiker. Men inte vilka politiker som helst, utan sådana som verkligen står på de breda löntagargruppernas och småfolket sida i den klasskamp som ingen längre kan förneka. Allt fler tycks också inse att vi behöver en ny regering, och det så snart att den nuvarande med Ians och Berts benägna bistånd inte hinner ställa till med irreparabel skada.

Vad ska vi göra? Det är ju Lenins gamla fråga, mer aktuell än på

Om nynazisters liv och rätten att demonstrera

Ett svar till två svar

När jag i VB nr 17 tog upp frågor kring dödsskottet mot Mikael Krusell och den fria demonstrationsrätten, gav jag mig medvetet in på ett område där jag själv känner tvekan om hur jag bör ställa mig. Naturligtvis har Rune Liljekvist rätt i att min användning av ordet slakti sammanhanget är "demagogi i överkant". Men jag anser det väsentligt att frågan diskuteras och vet av erfarenhet att det behövs häftiga formuleringar för att över huvud taget provocera fram någon reaktion i Veckobladet.

Accepterar allt väsentligt

Jag är särskilt glad över Peter Nilssons inlägg, som klargör sakfrågan i Krusell-fallet och därtill innehåller vissa viktiga konstateranden. Jag är beredd att i allt väsentligt acceptera hans bild av det yttre händelseförloppet – dels därför att han förefaller väl insatt i ärendet, dels därför att denna bild egentligen inte på några avgörande punkter skiljer sig från min egen. Min enda invändning gäller Peters påtagliga ovilja att dra ut konklusionerna av vad han själv skriver. Han konstaterar bland annat:

a) att det förefaller honom "som ett materiellt sett korrekt domslut", när polismannen blev fälld i tingsrätten för vållande till annans död;

b) att det enbart är "en följd av deras [makarna Krusells] överklagande att målet överhuvudtaget hamnade i hovrätten, vilket ledde till att polismannen även friades från oakttsamhetsbrottet";

c) att han inte hyser "några tvivel om att domstolarna ... ibland låter sig påverkas av den politiska maktens uttalande och outtalande intressen".

Politiska skäl trots allt?

Egendomligt nog frågar sig Peter Nilsson inte, varför det "materiellt sett korrekta" domslutet i tingsrätten ändrades av hovrätten. Även om läsaren kan bibringras det intrycket, kan han ju knappast mena att överklagandet var själva orsaken till ändringen – möjligen ett *sine qua non* ("det utan vilket någonting inte kan ske"). Orsaken måste ju rimligen vara antingen att

långe. Ja, inte är det att tugga gamla teser som verkligheten redan har demeterat. Vi måste nog börja med att lugnt konstatera, att alla utopier, egna och andras, slagit fel, att med Göran Therborns ord "den här världen och endast denna är den verkliga världen".

Men i denna kaotiska, motspänniga värld, som är den verkliga, finns det inte mindre, snarare mer behov än förr av det som är kärnan i socialismen: människans värde och värdighet, fred, soli-

hovrätten gjorde en annan saklig, juridisk bedömning av det "materiellt korrekta" (en möjlighet som jag inte helt utesluter) eller att den av andra (politiska) skäl valde ett annat domslut – en möjlighet som att döma av punkt c) ovan inte på något sätt är Peter Nilsson främmande.

Mot bakgrund av den uppenbara svårigheten att under några omständigheter få en polisman fälld för en misshandel och andra övergrepp, saknar det inte intresse att sammanfatta vad hovrätten (enligt PN) faktiskt säger: det är fritt fram för en civilklädd polisman att, utan att legitimeras sig, kräva "hörsamhet" av svenska medborgare; han får göra ingripanden "på ett klantigt sätt, som bidrar till att nödvärns-situationer uppstår", han får skjuta skarpt trots "bristande skjututbildning samt ovana vid vapnet", och göra detta springande, ur balans och helt utan möjlighet att kontrollera var skottet hamnar – allt utan att riskera straff. Kanske är Krusell-målet ändå inte ett så "synnerligen illa valt exempel" för att illustrera de svenska domstolarnas beroende av den politiska makten?

Ingen naiv tro

Ur Rune Liljekvists inlägg finner jag mindre att hämta; jag kan bara konstatera att han läst dåligt innan till. Jag hävdar ingenstans att "vänstern skall tolerera att högerextremismerna sprider sina rasistiska budskap" – sådana är straffbara enligt svensk lag och skall självfallet beivras. Inte heller har jag någon "naiv teori" om att vi skulle kunna skaffa "en sorts försäkring för en framtida vänsters demokratiska rättigheter". Den dag det verkligen gäller kommer inga försäkringar att hålla.

Däremot tror jag inte att det just nu är i vänsterns intresse att spela dem direkt i händerna, som vill göra inskränkningar i demonstrations- och yttrandefriheten. Mina minnen från det tidiga 60-talet gör mig obenägen att utan vidare spela bort vad vi då med mycken möda lyckades tillkämpa oss.

Örjan Wikander

daritet, jämlikhet och jämställdhet. Att bereda mera plats åt dessa värden i en mörk värld, kan måhända ge vårt liv lite av den mening vi alla längtar efter men som inte kommer till oss utifrån, utan som vi själva – dag för dag – måste skapa.

Man behöver förvisso inte vara vänsterpartist för att kämpa för dessa värden.

LAN

Till det härliga land

Glada semesterdagar på Stads-
hotellet i Luleå.

Har ni sett motorlandskapet söder om S:t Lars? Tunmland efter tunmland med rondell, uppfarter, nerfarter och sidofarter. Här fanns en kil av jordbrukslandskap ner mot Höjeå, en vederkvickelse som väl kompenserade de bilköer man ibland hamnade i. Nu är området söndertrasat av motorleder och det var den beramade Västra Ringen med sin anslutning till väg 108 som utgjorde alibit. Tror ni det är mindre trafik på Fasanvägen nu? Sällan! Och snart nog expanderar biltrafiken och fyller ut den nya kostymen. Det går inte att bekämpa bilismens sämre sidor genom att bygga ut, det är bara begränsningar som är effektiva.

Jag minns ett årsmöte med vänsterpartiet där det uppstod en majoritet för att Norra Ringen borde plöjas upp och bebyggas med bostäder, men jag har inte sett några kommunalpolitiska åtgärder i den riktningen. Hur i all sin dar kunde den vägplan som inkluderar S:t Larsrondellen passera Gatu- och trafiknämnden utan att vänster- och miljöpartisterna i protest lämnade mötet?

Och det här bara fortsätter. En av de trista sidorna av lågkonjunkturen är att Vägverket får som det vill. Kilometer läggs till kilometer av motorvägar och under tiden viftar man med verklighetsfrämmande järnvägsplaner ("Götalandsbanan") för att blanda bort korten. Det er simpelthen ikke til at holde ud.

Res i Sverige!

Semestern närmar sig, men kronan står lågt och utlandsresor är inte till att tänka på. Å andra sidan gör ny demokratis behjärtade ingripande för en sänkning av turistmomsen att tågresandet blir billigt. Det är alltså dags att upprepa 40-talets glada paroll: Res i Sverige och det är närmast en kåsörs plikt att bidra med inspirerande resmål. Här är mina tio förslag.

- Köttebullekaféet i Göteborg. Det ligger en halv trappa ner vid torget bredvid Saluhallen. Man beställer in kaffe och köttbullar i brun sås och äter köttbullarna till kaffet och det är gott. Vårt resan, som Guide Michelin brukar säga.

- Järnvägsstationen i Haparanda. Den byggdes för den omfattande transittrafik som förekom under första världskriget och stod klar när trafiken föll ihop och har sen dess egentligen bara stått där. Utomordentlig tegelarkitektur.

- Industrilandskapet vid Motala ström i Norrköping. En canyon av industribyggnader mellan vilka vattnet forsar. Norrköpings museum ligger där sen länge och nu finns också Arbetets museum som

jag inte har besökt men som verkar spännande.

- Operabaren, Stockholm. Gå dit på den sena eftermiddagen och tag en öl med Slas och pojkarna uppe till höger eller njut ett glas enkelt men gott vitt vin hängande vid bardisken in till vänster.

- Myromas butik i Jönköping. Den ligger på gamla tändsticksfabrikens område (ta gärna också en tur inom tändsticksmuséet och köp en kasse exotiska brukständer till lågpris). Myrorna saknar ingenting av vad du behöver, antingen det gäller köksredskap, broderade bonader eller kamgarnskostymer.

- Göteborgs Kexfabrik i Kungälv. Här finns en fabriksförsäljning av fysiskt lätt skadade men ytterst spröda och välsmakande kex. Du kan komma härifrån med en plastsäck som täcker ditt årsbehov av fylliga grahamskex eller en generös familjepåse av läckert fyllda rån som ni lätt knäcker på en eftermiddag.

- Sveafallen, strax utanför Degerfors. Här rann under ett antal år Svea älv, Östersjöns (eller möjligen Baltiska issjön) då enda utlopp, ut i Västerhavet i något som måste ha varit ett fantastiskt vattenfall. Marken är fylld av jättegyttor. Far gärna in till Konsum i Degerfors och handla lite mat för att stödja ortens vacklande ekonomi.

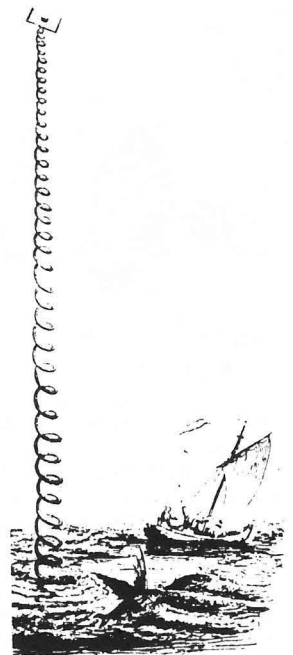
- Smålands Musikvaruhus, snett emot järnvägsstationen i Nässjö. Sveriges största, bästa och billigaste utbud av begagnade blåsinstrument. Det är ingen tillfällighet att det förhåller sig så: vi är i hjärtat av frikyrkobygden med dess hornmusik. Erkänn att du egentligen alltid velat blåsa trumpet/altsax/tvärflöjt. Tja, för så där 1200:- kan du realisera din dröm.

- Falu koppargruva. Det är ett klassiskt turistmål och förtjänar att fortsätta vara det. Man får åka ner i de delar av gruvan som bröts på 17- och 1800-talen och man känner igen interiörerna från historieböckerna. Ta med varm tröja.

- Luleå, en av Sveriges häftigaste städer. Ta en öl på Stadshotellerna pub, besök det spännande moderna kunskaps- och teknikmuséet ute på Högskolan, bada i behagligt svala Lule älv vid Gültzaudden inne i stan.

Det blir säkert en bra sommar fast man får hålla sig till Sverige. Vad är väl den uppreklamerade EG-korven mot en svensk kokt med mos, lök, senap, ketchup och Bostongurka?

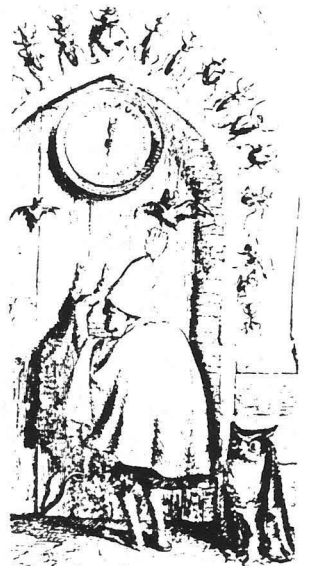
Lucifer

An cylussjön strax ovanför Degerfors (rekonstruktion).

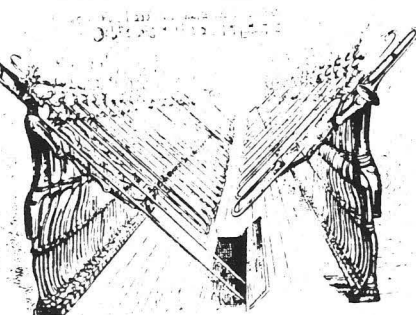
Stockholms konstnärskretsars frekventerar med förkärlek Operabaren.

På järnvägsstationen i Haparanda har alla tågen gått och alla klockor stannat.

Hos Myromas i Jönköping hittar du lite av varje.

Smålands Musikvaruhus i Nässjö: en mindre del av trombonavdelningen.

Svar till ett svar till ett svar

"Vår självbestämmanderätt, vår neutralitet och vårt statliga oberoende, med ett ord allt vi ha kärt och dyrbart, bleve underkastat främmande makters gottfinnande." sade högern i riksdagsdebatt och sade nej.

Vänstern krävde folkomröstning, "det är icke regeringens och riksdagens ensak att kasta över bord Sveriges hundraåriga och väl-signelserikaneutralitetspolitik och länka Sveriges öden vid en allianspolitik av oöverskådliga, ödesdigra konsekvenser".

Citaten ovan kommer inte från någon EG-debatt även om det är lätt att tro det. Året är 1920 och debatten gäller om Sverige skall gå med i det dåvarande Nationernas Förbund. En av de pådrivande var Hjalmar Branting. Som tur var drev socialdemokrater och liberaler igenom sin linje i riksdagen.

Sverige blev en aktiv medlem av NF och Hjalmar Branting var en av de ledande personligheterna. Han blev kallad för "den store europén" och tilldelades 1921 Nobels fredspris tillsammans med norrmannen Christian Lange. För första gången sedan Napoleonkrigen deltog Sverige på nytt i Europas affärer, men denna gång inte på slagfältet utan vid det internationella förhandlingsbordet.

Igår NF idag EG

Idag handlar debatten om EG. Jag angrep i VB:18 Örjan Wikander för hans utfall mot den nystartade organisationen Lundavänner för EG. Han kom i förra numret med ett svar där han ondgjorde sig över att jag inte uppskattade hans stil att jämföra EG med Hitlers visioner om Tyskland. Jag skrev "att den här förtäckta typen av nationalism och rasism skrämmer mig" vilket gjorde honom synnerligen upprörd.

Jag står för mina ord. Enligt mitt tycke finns det i artikeln en underliggande åsikt att EG är ett tyskt projekt, och vi vet ju vad tyskar vill... Om det är ironi så har jag i alla fall inte begripit det. I förra numret av VB var det för övrigt två andra personer som angrep Örjan Wikander för hans demagogiska stil i en annan debatt.

Nu är det inte det som är det viktiga i debatten. Det viktiga är att Örjan Wikander skriver att medlemskap i den europeiska unionen innebär ett totalt uppgivande av den nationella självbestämmanderätten. Det är fel, vi behåller en stor självständighet i många frågor samtidigt som vi lämnar oss från en viss självständighet i andra. Nu blir jag väl påhoppad än en gång för att jag ej kontaktat VB:s redaktion och meddelat dem detta.

Självbestämmande?

Då skall jag fråga, hur stort självbestämmande har vi idag när den tyska riksbanken vägrar att sänka marginalräntan, vilket medför att den tyska riksbanken sätter en undre ränta för hela Europa? Hur stort självbestämmande har vi över svaavelutsläppen som kommer från England och Ruhrområdet?

Hur stort självbestämmande har vi när Ingvar Carlsson och Carl Bildt tvingas till s.k. pizzapolitik, dvs. sitter på Rosenbad och käkar pizzor på nätterna och försöker hitta nedskärningar så att valutaspekulanterna skall bli nöjda?

Hur stort självbestämmande kommer vi att ha när företag inte vill etablera sig i Sverige och vi går miste om skatteintäkter? Jo, möjligtvis kan vi minska arbetsmiljökraven, sänka arbetsgivaravgiften och minska den offentliga sektorn för att locka dem till oss.

I dessa frågor har vi idag för lite självbestämmande, nationalstaten har blivit för liten. Datoriseringen och det snabba flödet av information och pengar i form av effor och nollar har gjort att vi måste ha övernationella organ för att kunna bedriva ekonomisk politik.

Den socialdemokratiska gemenskapen

EG är det enda exemplet i historien där så många länder lämnar över så mycket av sitt självbestämmande. För övrigt är de flesta medlemsländerna betydligt äldre demokratier än vår egen. Visst finns det en fara i att besluten fattas på långt avstånd från väljarna. Men är det bättre att marknaden skall fatta besluten? Jag ser ingen direkt fara för demokratin att gå med i EG. Tvärtom, hävdar många, kan ett svenskt EG-medlemskap stärka demokratin eftersom besluten inom EG påverkar så många fler.

Övernationella organisationer behövs för framväxten av en världsordning grundad på individens och nationens rätt. Det finns många fel och brister med EG. Men det hindrar inte mig att vara

visionär. Jag tror på ett socialdemokratiskt Europa, med Sverige som medlem i EG/EU.

Jens Henriksson

Fel om SF och EU

Det är fel som det stod i VB nr 19 att den linje som SF i Danmark stod för hade framgång i folkomröstningen.

Ledningen stödde visserligen ja-avtalet. En del påstår att det var ett hopp om en ministertaburet som låg bakom det ställningstagandet. En sak är säker: den helt stora majoriteten i SF är fortfarande emot unionen och röstade nej. Partiordföranden har själv medgett att det kändes visset med en sådan felbedömning. Och om inte SF splittras är det inte hans förtjänst.

I Danmark är det konservativa, bönder och sossar som röstar för – inte vänstern.

Linda Björnman

På villospår

En inte helt färsk nyhet, men de andra tidningarna har inte haft en rad.

På grund av spårarbeten mellan Lund och Malmö har de två senaste veckorna vissa pågatåg på den sträcka i stället lotsats på godsbanan via Lomma. Men det var inget pågatåg utan ett riktigt SJ-tåg som onsdag kväll i förra veckan körde söderut från Helsingborg. Efter starten från Kävlunge (man hade haft möte) märkte de vanare passagerarna snart att allt inte var som det skulle. Tåget bromsade in, satte ny fart och bromsade igen. Och bland tågbesättningen spred sej oron. Föraren ringde till tågmästaren och från denne kom så småningom meddelandet till passagerarna:

– Vi har kört fel! Vi går direkt till Malmö och resenärer till Lund får ta pågatåget tillbaka 21.07. Vi beklagar.

Passagerarna tog händelsen med viss ro. Något ovanligt hade de i alla fall fått vara med om. För ett tiotal år sen hade samma sak i Kungsör och då blev det mycket uppmärksammat.

Kävlunge station är numera fjärrblockerad och det var fjärrblockeringscentralen i Malmö som hade dabbat sej, säkert på grund av den ovannämnda ombyggnaden. Det bör nämnas att det inte fanns någon kollisionrisk – det existerar särskilda spårar mot sådant.

För övrigt anser vi att den reguljära persontrafiken bör återupptas på Lommabanan.

Apropå flerfärgstryckpressar från Sovjet

För någon vecka sen blev jag uppringd av en försäljare av prenumerationer på Norrskensflamman. Han framhävde hur billig tidningen var, men jag förklarade att det inte var av ekonomiska skäl utan av politiska som jag inte ville ha den.

Försäljaren suckade och sade att jag var den tredje skåning som han ringt och alla hade tackat nej. Det glädde mig.

Ann

40 kronor

har S-E-banksaktien varit upp i på sistone. Den stod i knappt nio när vänsterpartiet i Skåne köpte tusen för att kunna agera på bolagsstämman. Vilket ju Johan Lönnroth också gjorde med framgång.

3–5 gånger

"Vi har ... ofta korrekturfel i tidningarna av det enkla skälet att deras avskaffande inte behandlats som en viktig uppgift. Om vi använder masslinjens metod så bör vi, när korrekturfel förekommer, samla alla anställda på tidningen till att diskutera denna fråga och ingenting annat, klart säga ifrån vilka misstagen är, förklara varför de inträffar och hur vi kan göra oss av med dem samt be var och en ägna allvarlig uppmärksamhet åt denna fråga. Sedan detta gjorts tre gånger eller fem gånger, kandylika fel säkert undanröjas."

Mao Zedong, "Ett tal till redaktionsmedlemmarna på Shansuiyuans dagblad", Skrifter i urval, 1969, s. 326 f.

MÖTE MÖTE

RÖDA KAPELLET

Må 1.6 (annandag pingst) rep på Kapellsalen kl. 18.45. Ta med diverse noter. Ny diskussion om kulturnatten – Maria Sundqvist kommer.

VECKOBLADET

Detta nummer gjordes av Gunnar Sandin.

Tel. red. onsd e 18:
046/11 51 59
Fax : 046/14 65 82

Kontaktredaktör för nästa nummer: Gunnar Sandin, tel 13 58 99. Vid utebliven tidning ring Rune Liljekvist 13 82 13 el. 11 50 69